

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 1. Non omne bonum bene appeti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

CAPVT III.

Nonnulla, circa licitum, vel illicitum honoris appetitum, quaesita, quando scilicet in rationi conformis sit? quando honor negligi, vel non negligi possit? & quale in eo sit praeium, vel incitamentum virtutis?

§. I.

Non omne bonum bene appeti.

Hic quoddam bonum honorem, & quidem inter externa hominis bona maximum, supra facti sumus, ecquid ergo illud bonum, nisi ob praedictas causas, appetere non licet? Cur vi. Plutarchi in Lysandro, tatio vertatur Lysandro Lacedaemonio, quod ductus gloriae desiderio, Choerilum Poëtam secum semper haberet, ut carminibus ea celebraret, quae ipse armis atque virtute gessisset? Cur Augustus reprehendatur, quod, cum testamentum suum scripisset, libellos etiam quatuor adiecerit: in quorum secundo res à se gestas ideò annotavit, ut in columnis aeneis ad sepulchrum suum insculperentur? Cur M. Tullius Cicero carpitur Fulgosi tamquam ambitiosus, quod longa epistola lib. 8. cap.

à L. Luceio ciue Romano enixè petierit, vt Catalinariæ coniurationis historiam seorsim ab alijs rebus, ad propagandam nominis sui famam, scribere vellet: neque abstinuerit, illud quoque deponere, vt in ea etiam aliquid amicitiae daret, ipsoque viuente, eam ederet, vt viuens gloria sua perfrui posset? Si enim gloria quoddam bonum est, cur eam non liceat exambire? Ita quis dubitare posset. Sed profectò non omnis appetitus boni bonus est. Alioquin enim etiam fur bene appeteret marsupium alienum; & mœchus bonam alterius vxorem; & Lucifer diuinos honores rectè appetisset. Necessè est igitur, vt appetitus boni regulæ rationis sit conformis; quam regulam si transcendat, fit vitiosus. Regulam autem hanc Ethnici difficiliùs, faciliùs intellexerunt Christiani. Quia, cùm honor sit reuerentia alicui in testimonium excellentiæ eius exhibita, duo in illa excellentia reperiuntur. Vnum est, quòd illud, quo excellit homo, non habeat à semetipso, sed sit quasi quiddam diuinum in eo. Qua de causa non debetur illi primariò honor, sed

1. Cor. 1.
31. S. Anselm. ibid.

Deo. Vnde, *Qui gloriatur, in Domino gloriatur.* Ille, ait S. Anselmus, *in solo Domino*

glo-

gloriatur, qui cognoscit non suum, sed illius esse, non solum ut sit, sed etiam ut non nisi ab illo beneficit sibi, à quo habet ut sit. Alterum est, quòd illud, in quo excellit homo, ei à Deo detur, ut per id alijs proficit, aut etiam sibi ipsi. Quamobrem ut appetitus honoris regulæ rectæ rationis congruat, debet in primis referri in Deum; aut certè eo fine saltem homini debet placere testimonium propriæ excellentiæ, quod ei ab alijs exhibetur, ut ex eo via illi paretur ad suam, vel aliorum spiritualem utilitatem, atque ita etiam demum honor ad diuinos honores tendat. Hoc est, quod pauci viderunt Ethnicorum; nec multi exercent Christianorum. Etsi enim titulus, potestas, vel honor ritè possit appeti, etiam ad Remp. rectè gubernandam, ipsa tamen quoque Reip. gubernatio tandem tendere debet, non tantùm ad Politicam pacem, sed etiam ad æternam hominum salutem consequendam. Huc nisi tendat honor, vanus est, & contemnendus.

§. II.

Cur bona fama non sit negligenda?

Cur igitur illi vituperantur, qui honorem suum non curant? Cur dicitur: *Curam Eccli. 48. habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit*